

322

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

LISTOPAD 2019

LISTOPAD 2019			
1	pá	VŠECH SVATÝCH	SLAVNOST <i>první pátek</i>
2	so	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	
3	ne	31. neděle v mezidobí	
4	po	sv. Karla Boromejského	památka
5	út	31. týden v mezidobí	
6	st	31. týden v mezidobí	
7	čt	31. týden v mezidobí	
8	pá	31. týden v mezidobí	
9	so	Výročí posvěcení Lateránské basiliky	svátek
10	ne	32. neděle v mezidobí	
11	po	sv. Martina, biskupa	památka
12	út	sv. Josafata, biskupa a mučedníka	památka
13	st	sv. Anežky České	památka
14	čt	32. týden v mezidobí	
15	pá	32. týden v mezidobí (sv. Albert Veliký)	
16	so	32. týden v mezidobí (sv. Markéta Skotská, sv. Gertruda)	
17	ne	33. neděle v mezidobí	
18	po	33. týden v mezidobí (Posvěcení basilik sv. Petra a sv. Pavla)	
19	út	33. týden v mezidobí	
20	st	33. týden v mezidobí	
21	čt	Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	památka
22	pá	sv. Cecílie, panny a mučednice	památka
23	so	33. týden v mezidobí	
24	ne	34. neděle v mezidobí – JEŽÍŠE KRISTA-KRÁLE	SLAVNOST
25	po	34. týden v mezidobí (sv. Kateřina Alexandrijská)	
26	út	34. týden v mezidobí	
27	st	34. týden v mezidobí	
28	čt	34. týden v mezidobí	
29	pá	34. týden v mezidobí	
30	so	sv. apoštola Ondřeje	svátek

Poznámka: V rámci Malé liturgiky (viz str. 14) je jejím účastníkům pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc.

Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz

První strana obálky: Alfa a omega – symbol Kristova pokoje (Internet)

Drazí farníci,

měsíc listopad je již nerozlučně spojen se dvěma liturgickými událostmi. Nejdříve si připomínáme všechny naše nebeské přátele, kteří již dosáhli plného vítězství a následně ještě ty, kteří spoléhají na Boží milosrdenství a též i na naše modlitby.

Nezapomenout na definitivní cíl našeho života, který je v nebi a zároveň nechťt opominout jeho rozhodující moment, tedy odchod z tohoto světa, jsou skutečnosti, které nám pomáhají mít neustále správný „směr“ a nezapomenout, co je smyslem a cílem naší křesťanské víry. Proto spínáme své ruce k Pánu při modlitbě za zemřelé, ale též prosíme o pomoc všechny svaté, aby s jejich pomocí mohli též dosáhnout nebe. Měsíc listopad nám již ale bude navždy připomínat postavu světice, která jakoby ztělesňuje pomoc všem potřebným zvláště nemocným a umírajícím, ale zároveň nám její jednání ukazuje význam svatosti života, který měl vliv na celou společnost a přinášel bohaté plody. Jedná se o naši národní světici sv. Anežku Českou, která se vzdala života v pohodlnosti a dala všechno, co měla do služby Bohu v péči o ubohé a nuzné a též i pro šíření křesťanské víry. Založila Řád Křižovníků s červenou hvězdou, jehož kláštery se rychle rozšířily po celém území Českého království. V Praze „Na Františku“ založila klášter klarisek, sester žijící podle přísných pravidel chudoby sv. Františka z Assisi. Dopisovala si se sv. Klárou, blízkou následovnicí sv. Františka. Dodnes máme v breviáři zachován dopis, který jí napsala sv. Klára a který ukazuje na nesmírnou duchovní hloubku těchto „svatých duší“, které měly jako svoji prioritu dokonalý život s Pánem při službě těm nejpotřebnějším. Jejich charitní dílo a služba bližním nevycházela z nějakého pouhého soucitu a slitování se nad ubohostmi druhých, nýbrž měla svůj pevný a jasný základ v následování Krista, který nepřišel, aby „si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (srv. Mt 20,28). Opravdová charitní služba a pomoc bližním stojí na křesťanské víře, která nenabízí a neposkytuje člověku pouze pomoc lidskou a fyzickou, ale zvláštním způsobem pomoc duchovní a duševní. Křesťanství je jasně misijní náboženství - tedy otevřené a zaměřené na všechny lidi bez omezení, protože touží přivést každého člověka do blízkosti Boží, aby se i on mohl setkat s Boží láskou, mohl v ní uvěřit a být spasen. To je největší projev Božího milosrdenství, které můžeme a máme právě prokazovat svým bližním. Jak dobře víme, tak nám Katechismus katolické Církve vyjmenovává skutky tělesného a duchovního milosrdenství, které jsou vzájemně propojeny a ukazují na úzkou souvislost mezi tělesnou a duchovní stránkou člověka. Svatí v podstatě nikdy nežijí osamoceni, i když byli poustevníky. Žijí v určitém spojení, které se někdy odehrávalo pouze duchovně, aniž by se mohli vidět. Sv. Anežka měla za sestřenicí sv. Alžbětu Uherskou, která byla velice známá jako podporovatelka chudých a strádajících po vzoru sv. Františka z Assisi. Nakonec umřela v chudobě ve svých 24 letech úplným vyčerpaním ze služby těm nejnuznějším.

Letošní rok budeme při památce na sv. Anežku děkovat za 30 let svobody po pádu komunistického režimu. Dostali jsme svobodu, která nám umožňuje, žít náš život smysluplně tzn. v odevzdanosti tomu, který je pravým Životem - Ježíši Kristu. Určitě uslyšíme mnohá zamyšlení a komentáře, které budou tuto dobu hodnotit z různých stran a pohledů. Avšak my bychom se měli ptát sami sebe, jestli jsme se snažili alespoň trochu žít svobodně pro Pána Ježíše jako sv. Anežka anebo jestli jsme na to zapomněli a propadli spíše svým zájmům a zálibám. Ať nám sv. Anežka pomůže si v tomto měsíci opět uvědomit, co je v našem životě nejdůležitější a kam máme dospět a kdo je naším opravdovým cílem.

K tomu vám žehná

P. Vít

sobota 2. 11. 2019

– **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**

8:00 mše sv. u sv. Prokopa

15:00 Dušičková pobožnost na Olšanských hřbitovech (viz zvláštní oznámení)

16:00 mše sv. u sv. Rocha

neděle 3. 11. 2019

– **nedělní bohoslužba u sv. Prokopa:**

začátek mše sv. již **v 9:00** (rozhlasový přenos ČRo stanice Vltava).

- sbírka na splátku farního úvěru (všechny kostely)

– **17:00** Setkání hledajících ve Farním centru (stejně tak 10., 17. 24. listopadu)

pondělí 4., 11., 18., 25. 11. 2019

– setkání Malá liturgika – Farní centrum 18:45

čtvrtek 7. 11. 2019

– po mši sv. u sv. Prokopa (18:00) výstav Nejsvětější Svátosti do 20:00

sobota 9. 11. 2019

– po mši sv. u sv. Prokopa (8:00) úklid kostelů

neděle 10. 11. 2019

– ve všech kostelích sbírka na arcidiecézní Charitu

neděle 24. 11. 2019

– setkání ministrantů 17:00 Farní centrum

pondělí 2. 12. 2019

– mše sv. v „tridentském“ ritu 18:00 u sv. Rocha

sobota 7. 12. 2019

– adventní duchovní obnova:

8:00 mše sv. u sv. Prokopa

po mši sv. celkem 3 přednášky ve farním centru (o přestávkách mezi přednáškami možnost svátosti smíření nebo duchovního rozhovoru)

Dušičková pobožnost na Olšanských hřbitovech

**V sobotu 2. listopadu 2019 v 15 hodin se bude konat
Dušičková pobožnost
na Olšanských hřbitovech u centrálního kříže.**

**Následovat bude
od 16 hodin mše svatá v kostele sv. Rocha.**

Všichni jste srdečně zváni.

Možnost získání plnomocných odpustků pro duše v očistci od 1. do 8. listopadu za těchto podmínek:

- návštěva hřbitova spojená s modlitbou za zemřelé
- být ve stavu milosti posvěcující (bez neodpuštěného těžkého hříchu)
- přijetí Nejsvětější svátosti
- modlitba na úmysl Svatého otce

**Kristus je král vesmíru:
všechno je mu podřízeno v jeho království věčném:
V království pravdy a života, v království svátosti a milosti,
v království spravedlnosti, lásky a pokoje.**

Z preface o Slavnosti Ježíše Krista-Krále (24. listopadu)

Průběh Farního dne 2019

Ing. Anna Velková

Dne 22. 9. 2019 bylo v naší farnosti sv. Prokopa oslaveno výročí posvěcení kostela (1903), které je vždy spojeno s udělováním svátosti biřmování a následně Farním dnem.

Tuto slunečnou neděli přijalo svátost biřmování z rukou emeritního světícího biskupa Karla Herbsta 7 biřmovanců..

Po mši sv. byl organizován farní jarmark, který se velice povedl. Celkový výnos prodeje nabízených výrobků a produktů vynesl ve prospěch Farní charity 6.415,- Kč. Z této částky bude podpořena misijní činnost pro oblasti, kde je velice nízká sociální vybavenost a část bude určena na základní potřeby pro sloužení bohoslužeb v těchto oblastech.

Následné odpoledne Farního dne v žižkovské Rajske zahradě bylo zahájeno požehnáním P. Víta Uhra a společným obědem - tradičním gulášem. Kulturní program byl připraven jako čtení zajímavých literárních útvarů o starém Žižkovu od různých spisovatelů, kteří v této městské části Prahy žili. Bylo to velice zajímavé. Čtení bylo prokládáno hudbou pana harmonikáře a většina účastníků si i zazpívala písničky. Potom následovaly soutěže sportovního i vědomostního charakteru pro děti různých věkových kategorií. Fotbalový soubor žáků a potom i mužů ukázal několik hezkých fotbalových momentů, bylo vsítěno i několik branek. V době fotbalového klání proběhla soutěž v pečení tvarohových koláčů (cheesecaků).

Všichni účastníci soutěží a klání byli oceněni hodnotnými dárky. Po poděkování organizátorům Farního dne se na účastníky snesl čokoládový déšť a tím byl letošní Farní den zakončen.

Všem, kdo se na realizaci Farního dne podíleli, náleží upřímné poděkování.

Svatý otec k italským železničářům

Letos oslavujete deset let od zavedení vysokorychlostních spojů, řekl v září 2019 papež František vedení a zaměstnancům italských drah, přičemž pokrok a inovace v této oblasti jsou skutečně senzační, dodal. Vzápětí však vyzval k obdobně důstojnému a pohodlnému cestování pro miliony lidí, kteří denně vlakem dojíždějí

za prací. Podle nejnovějších statistik je to až jeden Ital z dvaceti, který na regionálních tratích doplácí na upřednostňování ziskovějších rychlovlaků.

Kéž by železnice, o které do budoucna smýšlíte, byla stále solidárnější – podporovala by rodiny a ulehčovala cestu lidem, pro které bývá obtížná z důvodu vysokého věku, fyzického omezení či nízkého příjmu. Solidarita se ale také projevuje v rozšíření železničního spojení a ve stejné kvalitě služeb poskytovaných v různých oblastech a různých kategoriích vlaků. Proto by se lidé, kteří denně cestují po tratích, považovaných za druhořadé, neměli namáhavě potýkat s přehledností spojů a žalostným stavem vagónů. Usilujte tudíž o to, aby služby nabízené vašimi železnicemi neznamenal diskriminaci pro méně šťastnější uživatele, kteří nejsou s to, aby si mohli dovolit pohodlné a důstojné cestování.

dle Radio Vaticana zpracoval -Aj-

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Františka „LAUDATO SI“ (o péči o společný domov)

červen 2015

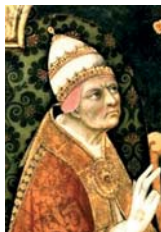
„Tobě buď chvála, Pane,“ zpíval svatý František z Assisi. V tomto krásném chvalozpěvu nám připomínal, že náš společný dům je jako bratr, s nímž sdílíme život, a jako krásná matka, která nás objímá svou náručí: „Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země, která nás živí a slouží nám, a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.“ Tato sestra protestuje proti zlu, které jí působíme nezodpovědným užitím a zneužíváním dober, která do ní vložil Bůh. Vyrostli jsme s myšlenkou, že jsme jejími majiteli a vládci, oprávněni ji plenit. Proto patří mezi nejvíce opuštěné a trýzněné chudé naše sužovaná a devastovaná země, která „sténá a spolutrpí“ (Řím 8,22). Zapomínáme, že i my sami jsme stvořeni z prachu země (srov. Gen 2,7). Naše tělo se skládá z prvků této planety, jejíž vzduch nám dává dech a jejíž voda nás oživuje a občerstvuje.

Před více než padesáti lety papež Jan XXIII. napsal encykliku, v níž se neomezil jenom na odmítnutí války, ale přišel s nabídkou k míru. Svoje poselství *Pacem in terris* adresoval sice celému „katolickému světu“, ale dodal: „jakož i všem lidem dobré vůle“. V roce 1971 papež Pavel VI. odkázal na ekologickou problematiku, kterou prezentoval jako krizi, jež je „dramatickým důsledkem“ nekontrolované činnosti člověka. Lidé „neuváženým vykořisťováním přírody riskují, že ji zničí a že se sami stanou obětí tohoto hanobení.“

Svatý Jan Pavel II. ve své první encyklice postřehнул, že člověk „jakoby nevnímal žádný jiný význam přírodního prostředí, kromě toho, který slouží bezprostřednímu cíli využití a spotřeby“. Potom vyzval ke globální ekologické konverzi. Avšak zároveň zaznamenal, že je vyvíjeno „mnohem méně úsilí pro zachování morálních podmínek věrohodné „humánní ekologie“. Ničení lidského prostředí je velmi závažné nejenom kvůli tomu, že Bůh svěřil svět člověku, nýbrž proto, že samotný lidský život je dar, který má být chráněn před různými formami hanobení. Autentický lidský rozvoj má mravní charakter a předpokládá naprosté respektování člověka, avšak má věnovat pozornost také přirozenému světu a „doceňovat přirozenost každé bytosti a jejich vzájemné propojení v uspořádaném systému.“

Maria, matka pečující o Ježíše, pečuje nyní se zanícením a s mateřským bolem o tento raněný svět. S probodeným srdcem plakala nad Ježíšovou smrtí a nyní má soucit s utrpením křížovaných chudých a tvorů tohoto světa vyhlazených lidskou mocí. Zcela proměněná žije s Ježíšem a všechna stvoření opěvují její krásu. Je Ženou, „oděnou sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1). Proto ji můžeme prosit, aby nám pomáhala dívat se svět moudřejšíma očima.

Spolu s ní vystupuje ve Svaté rodině postava sv. Josefa, který opatroval a chránil Marii i Ježíše, vytrhnul je z násilí nespravedlivých a přivedl do Egypta. V evangeliu se objevuje jako spravedlivý muž, pracující a silný, kdo je opravdu silný a pozorný k realitě, aby miloval a sloužil. Proto byl prohlášen za ochránce všeobecné Církve. Také on nás může učit péči a motivovat nás, abychom velkodušně a s jemnocitem pracovali na ochraně světa, který nám svěřil Bůh.

209. KALIXT III.

8. duben 1455 - 6. srpen 1458
* 1378 Španělsko, vl. jm. Alfonso Borja (Borgia)

Svou politickou kariéru zahájil jako blízký poradce aragonského krále. Největší vážnost mu získal nelehký diplomatický úkol – přesvědčit vzdoropapeže Klementa VIII., aby se vzdal svého úřadu. Alfonsovi se skutečně podařilo donutit Klementa k rezignaci a za tento úspěch získal nejen úctu současníků, ale především vděk papeže Martina V., jelikož teprve nyní, dvanáct let po svém zvolení papežem, se mohl Martin V. konečně cítit nesporným pánem křesťanstva. Alfonsu Borjovi se odvděčil tím, že jej jmenoval biskupem ve Valencii. Tento úřad zastával Borja patnáct let a po celou tu dobu byl i nadále jedním z nejbližších rádců aragonského krále Alfonsa. Jeho diplomatické nadání se znovu osvědčilo, když se mu podařilo odstranit vážné rozpory mezi králem Alfonsem Aragonským a papežem Evženem IV. Z vděčnosti za hladké urovnání těchto sporů jej papež v roce 1444 jmenoval valencijským kardinálem a povolal ho k sobě do Říma.

Po zvolení papežem bylo jeho zájmem uspořádat křížovou výpravu na osvobození Konstantinopole. Za tím účelem zoslal po celé Evropě posly na získání lidských i finančních zdrojů pro tuto výpravu. Nebyla však úspěšná, ale jako památku na ni zůstalo polední zvonění kostelních zvonů, které bylo v rámci této výpravy zavedeno.

210. PIUS II.

19. srpen 1458 - 14. srpen 1464
* 1405 Itálie, vl. jm. Eneáš Silvius Piccolomini

Zapsal se na studia práv v Sieně a zapojil se do místního kulturního života. Jeho prvním literárním dílem je sbírka latinské milostné poezie Cinthia, inspirovaná láskou k Angele Alcherisiové. Brzy se však jeho horizonty měly rozevřít více, než sám tušil. V r. 1443 mění působiště a stěhuje se vídeňského Nového Města. Zde se stává členem královské kanceláře, jejímž představeným je Čech Kašpar Šlik.

Piovo papežství nebylo ničím výjimečné a církev za jeho působení nedoznala žádných změn. Hlavní Piovou starostí bylo zapsat se do historie jako vítěz nad Turky, a proto se většina jeho aktivit točila kolem přípravy křížového tažení. Vůči českým zemím postupoval tvrdě. V r. 1462 nevyhověl českému poselstvu a zrušil kompaktní dohodnutá r. 1436 s basilejským koncilem. Ve stejném kurzu pak pokračoval jeho nástupce Pavel II. Po mnohých neúspěších se Piovi podařilo v r. 1462 dát dohromady křížáckou armádu, která byla ochotná odplout bojovat s Turky. Těsně před vyplutím však papež zemřel. Ve složitých politických vztazích evropských zemí rozdělených ekonomickými, mocenskými a náboženskými neshodami ale nepochoybal o kulturní a ideové jednotě, která Evropu spojuje. Jako první v historii použil přídatné jméno *europæus* – evropský.

Ing. Anna Velková

V pondělí 9. 9. 2019 po brzké ranní mše svaté u sv.Prokopa se 13 poutníků vydává na pouť s cílem HeiligenKreuz v Rakousku. Pošmourné, studené a deštivé počasí provází poutníky až do:

zastavení 1: cisterciácký klášter Nové Hrady – Jižní Čechy

Nové Hrady, kostel a klášter cisterciáků. Od paní průvodkyně se dozvídáme nejen historii objektu, ale i to co se děje v objektu nyní. Klášter stále slouží řádu.

zastavení 2: klášter Zwettl - Rakousko

Klášter Zwettl či Světelský klášter; latinsky *Clara Vallis* (Světlé údolí), je dodnes fungující mužský cisterciácký klášter poblíž stejnojmenného města v oblasti Waldviertel. Byl založen koncem r. 1137 ministeriálem Hadmarem I. z Kuenringu jako rodový klášter v řídké osídleném místě zvaném Světlá. Klášter obdržel četná nadání a r. 1139 jej potvrdil římský král Konrád a r. 1140 papež Inocenc II. Místní cisterciáci se zúčastnili osídlování Vitorazska a díky své zeměpisné poloze na rakousko-českém pomezí často sdíleli osudy obou zemí. V klášteři vzniklo množství rukopisů věnovaných dějinám rakouských zemí, které se často prolínaly s osudy země českých. Světelský klášter je dodnes fungujícím cisterciáckým konventem. Budovy jsou směsicí slohu románského, gotického a přestavby z doby barokní. Knihovna má i obsáhlou sbírku více než 60 tisíc knih, z toho množství středověkých rukopisů, na jejichž tvorbě se od konce 12. století podílelo i místní skriptorium.

zastavení 3: klášter Stift Herzogenburg - Rakousko

V klášteře Stift Herzogenburg se odráží více než 900 let klášterních dějin. Jeho barokní novostavbu vytvořili v r. 1715 mistři Jakob Prandtauer a Joseph Muggenast. Nádherný klášterní komplex je centrem života augustiniánských kanovníků. Tradičně se zde každoročně konají i Dolnorakouské dětské letní hry. Zdejší sbírka umění obsahuje exponáty od gotiky až po současnost. Umělecko-historický význam kláštera podtrhuje slavnostní sál, klenotnice, knihovna, mincovna i barokní obrazový sál. Srdcem kláštera Herzogenburg je klášterní kostel z r. 1014 s velkolepými varhanami od Johanna Hencke. Vedle se nachází kaplička Osterkapelle pro soukromou modlitbu.

zastavení 4: klášter Heiligenkreuz - Rakousko

Toto malebné údolí nás vítá sluncem. Oblaka zmizela. Po ubytování jdeme na první nešpory. Neuvěřitelná atmosféra. Pocit naprostého klidu a ticha. Mysl se plně soustředí na blízkost Boží přítomnosti. Plně se podřizujeme řádovému rozpisu bohoslužeb včetně ranních chval od 5.15 hod. Toto promodlené místo jsem já určitě nenavštívila naposledy. Otevřeně přiznávám, že tuto oázu duchovního klidu jsem opouštěla nerada. Klášter založil r. 1133 vévoda Leopold III. Bylo to na přání syna Oty, mnicha ve francouzském Morimondu. Klášter tak patřil k Morimondu a první mniši sem přišli z Francie. Leopold III. jim daroval malou relikvii sv. Kříže ze Svaté země a tím vlastně pojmenoval místo na Heiligenkreuz (Svatý Kříž). Roku 1187 byl vysvěcen klášterní kostel a r. 1240 i celý komplex. V místní hrobce je pohřbeno několik vládců Babenberků. Klášter Heiligenkreuz (německy *Stift Heiligenkreuz im Wienerwald*) je údajně nejstarším cisterciáckým klášteřem, který od doby svého založení nepřetržitě funguje až dodnes a zároveň je údajně největším středověkým klášteřem. Nachází se v obci Heiligenkreuz v dolnorakouském okrese Baden. Měli jsme možnost prohlédnout si celý areál velice podrobně. Otec Vít tady studoval, tak nás provedl celým klášterním objektem - kromě klauzury . Obdobně jsme si prohlédli areál Papežské filozoficko teologické vysoké školy Benediktta XVI. Jak jsme mohli z fotografií porovnat, i tento objekt dostal velkých změn. Navštívili jsme kostel sv. Kateřiny, který je součástí vysokoškolského komplexu. V Novém kostele sv. Kříže jsme měli svoji českou mši svatou, kde nám bylo požehnáno ostatky sv. Kříže od místního bratra Stefana. Nad klášteřem je křížová cesta, kterou jsme společně v modlitbě absolvovali. Navštívili jsme i okolní poutní místa: Mariazell – největší mariánská svatyně střední Evropy z roku 1157, Kleinmariazell, Lilienfeld-cisterciácký klášter, Gaming - klášter kartuziánský, Karmel Mayerling - z bývalého lovecké zámečku je nově zbudovaný památník na připomínku smrti následníka trůnu Rudolfa Habsburského 30.1.1889 .

Jeden den jsme strávili prohlídkou památek ve Vídni. Středeční odpoledne jsme se vyšplhali na vrchol jednoho z okolních vrchů po strmé a skalné cestě. Po tak bohatém programu jsme v sobotu po slavnostní bohoslužbě v den Povýšení Svatého Kříže měli možnost setkat se s panem opatem kláštera a po slavnostním obědě jsme se vydali na cestu k domovu. Moc se nám nechtělo, ale pocit odpovědnosti k plnění povinností nás donutil k návratu .

Děkujeme P. Vítovi za zorganizování této poutě.

Mše svatá má kromě své nevyčísitelné duchovní ceny také praktickou stránku: soubor pravidel a norem závazných nejen pro biskupy, kněze a jáhny, ale i pro všechny ostatní, kteří se na jejím slavení podílejí. V tomto několikadílném cyklu se s těmito – alespoň základními – normami budeme postupně seznamovat.

(Podklady jsou zčásti přeřaty z farního cyklu „Malá liturgika“ 2013.) část 4.

Bohoslužba Slova – II.

Po skončení předevangelního čtení následuje v určené dny tzv. **sekvence** – jakési prodloužení responsoriálního žalmu orientované na obsah liturgického dne. V dřívějších dobách se tento prvek vyskytoval v bohoslužbě častěji, dnes je užití sekvence omezeno pouze na Slavnost Zmrtvýchvstání Páně a její oktáv (sekvence *Victimæ paschali – Velikonoční oběti*) a na Slavnost Seslání Ducha svatého (sekvence *Veni, Sancte Spiritus – Přijd', ó Duchu přesvatý*). O Slavnosti Těla Krve Páně lze použít sekven- ci *Lauda Sion Salvatorem*. Sekvence je nebiblický básnický text, který má ve věřících nabudit slavnos- tní pocity. Vždy má být dávana přednost společnému zpěvu před pouhou recitací. Věřící při zpěvu nebo naslouchání sekven- ci sedí. Z minulosti jsou dosud známé sekvence *Stabat Mater dolorosa* pro Pannu Marii Bolestnou nebo *Dies iræ* pro mše za zemřelé. Ty už však dnes nejsou součástí textů bohoslužby slova; byly převedeny do Liturgie hodin.

Po doznění responsoriálního žalmu nebo (o slavnostech a nedělích) po 2. čtení, popř. po doznění sekvence dochází k bezprostřední přípravě na čtení evangelia. Kněz se skloněn modlí tichou přípravnou modlitbu nebo uděluje požehnání jáhnu a lid se na evangelium připravuje zpěvem alelujo- vého zpěvu nebo písně z kancionálu. **Alelujový zpěv** není odpovědí na slyšený text (jako responso- riální žalm), nýbrž obsahuje text přímo návazný na text evangelia, mnohdy v doslovné citaci. V postní době se místo „aleluja“ zpívá „Chvála tobě, Kriste, Králi věčné slávy“. Slovo „aleluja“ je hebrejského původu ve významu „chvalte Pána“, které se v liturgických textech nepředkládá (podobně jako Amen nebo Hosana). Během alelujového zpěvu věřící stojí. Při slavnostní formě bohoslužby se může použít zvláštní kniha evangelií – evangeliář, který byl do té doby položen na oltáři. Nyní jej kněz nebo jáhen drží v pozdvižených rukou a kráčí s ním k ambonu, popř. i za doprovodu ministrantů se svícemi – za doprovodného zpěvu Aleluja.

Evangelium tvoří vrchol celé bohoslužby slova. Přednášet je může pouze kněz nebo jáhen; před započítím čtení zdraví lid slovy „Pán s vámi“. Pak následuje „představení“ evangelního textu se jménem evangelisty - při tom se všichni žehnají tzv. „malým“ křížem. Na úvodní slova kněze nebo jáhna odpovídají věřící slovy *Gloria tibi, Domine – Sláva tobě, Pane*. Potom lze okouřit knihu evangelií kadidlem a během čtení mohou stát po straně ambonu ministranti se svícemi. Jako úvodní uvedení do souvislosti evangelního textu se používá navozující formulace – např. *V ten čas řekl Ježíš...* apod. Během celého čtení evangelia věřící stojí, čímž vyjadřují úctu Božimu slovu. Jelikož jde o jednu z nejdůležitějších součástí bohoslužby, měli by se všichni pokud možno zdržet různých osobních projevů – kašel nebo jiné zvukové nebo pohybové úkony a s usebranou a soustředěnou myslí naslou- chat slovům Spasitele.

Po přečtení evangelia říká kněz nebo jáhen závěrečná slova jako u neevangelních čtení (*Slyšeli jsme slovo Boží*), ale s rozdílnou odpovědí (*Laus tibi, Christe - Chvála tobě, Kriste*; neboť v evangeliu hovoří přímo Kristus) a projeví úctu evangeliáři políbením za slov tiché modlitby *Per evangelica dicta delectantur nostra delicta – Radostná Boží zvěst at' nás osvobodí od hříchu*.

Tyto myšlenky nemají jiný cíl, než vést nás všechny společně ke svatosti.
Z Knihy života Mnišského bratrstva Jeruzalém, bratr Pierre-Marie Delfieux

uspořádala Mgr. Tereza Pýchová, část 10.

Chudoba

Jsmo povolání, abychom vešli úzkou branou, kterou nemůže překročit žádný boháč. Máme se ujmout úplného a nekončícího vlastnictví pravého pokladu a věčného dědictví. Bůh si totiž vyvolil ty, kteří jsou v očích tohoto světa chudí, ale kteří jsou bohatí vírou a jsou dědici Království, slíbeného těm, kdo ho milují. Ať tento pohled naděje osvěcuje a rozradostňuje naši cestu, abychom stále věděli, jaká moudrost nás vede. Kéž Bůh osvítlí oči našeho srdce, aby nám ukázalo, jakou naději nám otvírá jeho výzva, jaké poklady milosti v sobě skrývá jeho dědictví mezi svatými.

Pak můžeme vstoupit do úseku *duchovní* chudoby. To je nejvyšší stupeň. Tato chudoba tě má vést za Kristem, zcela prostoupeným vůlí svého Otce, abys i ty odevzdal svou vlastní vůli, své vlastní myšlení, své poznání, svou sebelásku. Odevzdej se až do té míry. Odzbroj se. Úplně se obětuj. Taková je chudoba v duchu, kterou ti předkládá Kristus. Ode dneška, když tě Duch vede, také podle Ducha jednej.

Hmotná chudoba je snadná. Chudoba ze solidarity je namáhavá. Chudoba citů je vždy bolestná. Chudoba duchovní křičuje. To je nejvyšší stupeň tvé cesty chudoby, protože tě má dovést co nejnižše. Nejen se vzdát sebe, ale též se zapřít. Kristus však na této cestě kráčí s tebou.

Cena tohoto daru je vstoupení do Otcovy vůle. Už nejsi otrok, ale syn. Už nejsi nic, ale dostáváš všechno. Jsi chudý ve všem, ale jsi obohacen Královstvím. Jsi Boží dědic a spoludědic Kristův. Duch se osobně připojuje k tvému duchu a svědčí, že jsi Boží dítě. Otec a ty jste jedno, protože děláš, co se jemu líbí.

Na posledním úseku Kristovy cesty chudoby už nebudeš moci jít za ním. Tak pevně zaujal poslední místo, že mu ho nebude moci nikdo nikdy vzít. Ale máš neúnavně hledět na tuto *kenozi*, na toto pohřbení, na sebezmaření toho, který se pro tebe stal otrokem, hříchem, obětovaným Beránkem, předmětem pohrdání a lidským odpadem. Je to už jen červ, a ne člověk, ačkoli je pravý Bůh, zrozený z pravého Boha. Jdi vpřed s očima upřenými na původce své víry, který tě vede k dokonalosti, na Ježíše, který místo radosti, jež se mu nabízel, vytrpěl pro tebe kříž a sestoupil až do pekel.

Tento pohled ti dá světlo, bude ti podnětem, podporou. A tím tě také připraví na svrchovaný dar, kterým se i ty zmaříš, pohřbíš, zbavíš se všeho. To bude poslední přechod, tvá smrt. Teprve toho dne budeš moci všechno dát. Ale jen když se na to budeš umět připravit. Dej Bůh, abys nečekal s umíráním až na smrt.

Ať smrt takto koná v tobě své dílo, a kolem tebe zasévá život! Aby ses naučil nevkládat důvěru v sebe, ale v Boha, který křísí mrtvé. Pán je vždy po pravici chudého. Chudým rozdává a jeho spravedlnost trvá navěky.

Chudoba

- **Stav, kdy lidé nejsou schopni získat prostředky k tomu, aby mohli zajistit svou existenci jako základní životní nutnost v dané společnosti**
- **Uspokojení základních potřeb není zabezpečeno dostatečnými příjmy**
- **Tyto příjmy nelze z nějakých příčin zvýšit**

II. Vatikánský koncil o úloze laiků v Církvi - 4.

Konstituce Lumen gentium, kapitola IV, čl. 33

APOŠTOLSKÝ ŽIVOT LAIKŮ

33 Laici shromáždění v Božím lidu a zapojení do Kristova těla pod jednou hlavou jsou všichni bez výjimky povoláni, aby se jako živé údy ze všech svých sil, přijatých z dobrodiní Stvořitele a z milosti Vykupitele, přičiňovali o vzrůst Církve a její neustálé posvěcování. Apoštolát laiků je účast na vlastním spásném poslání Církve. Křtem a biřmováním sám Pán pověřuje všechny k tomuto apoštolátu. Svátostmi pak, zvláště svatou eucharistií, se dává a živí láska k Bohu a k lidem, která je duší veškerého apoštolátu. Laici jsou však povoláni zvláště k tomu, aby učinili Církev přítomnou a činnou na těch místech a za těch okolností, kde se může stát solí země jenom jejich prostřednictvím. Tak je každý laik vlivem svých přijatých darů svědkem a zároveň živým nástrojem poslání církve „podle míry Kristova darování“

Kromě tohoto apoštolátu, který je úkolem všech věřících křesťanů vůbec, mohou být laici povoláni různým způsobem ještě k bližší spolupráci s apoštolátem hierarchickým, podobně jako muži a ženy, kteří pomáhali apoštolu Pavlovi při hlásání evangelia a mnoho pracovali v Pánu. Mimoto mají předpoklady k tomu, aby je hierarchie přizvala k některým církevním úkolům, které slouží duchovnímu cíli.

Všem laikům tedy přísluší čestná povinnost přičiňovat se, aby božský plán spásy stále více pronikal ke všem lidem všech dob a všude na zemi. Budiž jim tedy v každém směru umožněno také mít aktivní účast na spasitelném díle Církve podle vlastních sil a podle potřeb doby.

Celá IV. kapitola Konstituce (čl. 30 - 38) bude postupně otiskována v dalších číslech Prokopských listů.

Z Denní modlitby Církve:

Hymnus *Dies irae* – pro závěr liturgického roku (výňatek)

Onen den, den hněvu lkavý,
zruší čas, dým vzejde tmavý,
David, Sibyla jak praví
Smrt a příroda tu trnou,
když se těla z hrobu hmou,
k Soudci, každý s hříšnou skvou.
Přinesena psaná kniha,
je v ní všecka hříchu tíha,
z ní pak Soudce viny stíhá.
Co mám, běda, promluvíti,
Obhájcem kdo má mně býti,
když i dobrý hrůzu cítí?
Hrůzné Velebnosti Králi!
Spas ty, kdo si lásky přáli,
Spas mne, Lásky zdroji stály!

Vzpomeň si, ó Jezu milý,
žeš šel pro mne k svému cíli,
nezatrat' mne v onu chvíli!
Marii (*Magdaleně*) dals rozhršení,
lotr hříšníkem již není,
já též čekám vykoupení.
Nehodně te prosím, Pane,
dobrotou tvou ať se stane:
kol mne oheň nezaplane.
Až se zachvějí kdys klatí,
že je ostrý plamen schvátí,
rač mne k sobě povolati!
Duše prosí, lká, se rmoutí,
v popel mé se srdce hroutí,
rač smrt dobrou poskytnouti!

Paní Marta Vitoušová se narodila r. 1941 u Apolináře v Praze a celý život žije na Žižkově. Se svým manželem Jirím spolu žijí už 55 let a vychovali společně dvě děti, které jsou dnes již dospělé.

Na Žižkově žijete od narození, mohla byste charakterizovat proměnu Žižkova z dělnické čtvrti na jeho dnešní podobu?

Obávám se, že nemohla, protože jsem se narodila v roce 1941 a v té době již Žižkov nebyl jen dělnickou čtvrtí. Domnívám se, že ke změně skladby obyvatel došlo již koncem dvacátých let minulého století, kdy začaly přibývat i jiné profese. Tomu odpovídala i výstavba nových lépe vybavených domů. Díky tomu, že byla zastavena demolice starého Žižkova v 80tých letech a po roce 1990 mnoho domů bylo opraveno, získal Žižkov hezčí tvář.

Kdo v dětství ovlivnil Vaší víru?

Moji víru ovlivnili samozřejmě rodiče i prarodiče. Tatínek byl evangelík, ale ostatní byli katolíci. Já jsem nejráději chodila do kostela sv. Rocha, který mně byl milý, domácký a povznášející mysl. Mrzí mě, že při nedávné rekonstrukci kostela byla odstraněna památkově chráněná křížová cesta z r. 1854. Můj vztah ke kostelu je o to větší, protože jsem zde uzavřela manželství a moje děti zde byly pokřtěny. Rovněž zde byli oddáni moji i manželovi rodiče i prarodiče. Určitě měl na tom podíl i pan farář Jaromír Vojáček, který zde působil od roku 1941 do své smrti v roce 1972. Pan farář rozuměl mládeži a svými názory se netajil i když to za komunistů bylo nebezpečné. Za jeho působení vzešlo z bývalé farnosti sv. Rocha i několik nových kněží (prof. ThDr. Václav Wolf, Mgr. Josef Šťastný, Antonín Vedral, Čeněk Šilain, Hasil a další kteří zde měli alespoň primiční mši).

Chodíváte do kostela i před Sametovou revolucí?

Do kostela jsme chodili pravidelně a rozhodně tam chodilo mnoho rodin, které se nebály postihnout a dovedly oponovat argumentem, že ústava zaručuje svobodu vyznání. Koncem padesátých let vznikl pěvecký sbor, se kterým jsem zpívala. Často tu s námi účinkovali i umělci z řad filharmoniků i jiných známých orchestrů.

Jak to bylo po roce 1989? Chodilo potom více lidí na mši?

Já bych neřekla, po revoluci se to začalo naopak rozvolňovat. Nepředpokládala jsem to. Snad jak se lidem ulevilo, tak zapoměli na to, že to nebylo jenom jejich zásluhou. Návštěvnost kostelů podle mě je menší, ale nemá smysl někoho nutit. Musíme věřit a doufat, že se situace zlepší.

Dokážete si představit svůj život bez víry v Pána Boha?

Nejsem člověk moc trpělivý, ale jsem přesvědčena, že nebýt víry tak by moje trpělivost se současnými zdravotními problémy byla dávno vyčerpána. Bez víry by to by nešlo. Takže věřím a doufám. V mladém věku jsem to brala jako samozřejmost. Chodili jsme zpívat do pěveckého sboru. Já jsem tam chodila asi 50 let. Hrál s námi i filharmonický orchestr a dirigoval nás František Xaver Thuri, poslední barokní skladatel, který umřel taky v tom týdnu, kdy Dr. Wolf. My jsme třeba měli zkoušku a pak jsme si šli někde sednout a dvě hodiny jsme si tam povídali. Věděli jsme, že si můžeme říct všechno a že nás nikdo neudá. Bez víry by to by nešlo. Když člověku bylo zle, ale když mu bylo dobře, tak taky. Někdo holt vyznává Pána Boha a někdo plnou peněženku. To je ten rozdíl. Teď je otázka, kdo na tom bude jednou lít.

P. Jaromír Vojáček s ministranty po májové pobožnosti u sv. Rocha v roce 1952.

Po jeho pravici tehdy 15letý Václav Wolf.

P. Jaromír Vojáček nar. 9. 7. 1913, kněžské svěcení 20. 6. 1937, 1941 – 1972 farář u sv. Rocha, arcibiskupský notář. Zemřel 24. 9. 1972, pochován na hřbitově Praha-Dolní Počernice.

rozhovor připravila Lucia Ferencei

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 17. díl)

Byla jsem sama, a tak jsem měla čas, abych se zpytovala: nebyla jsem spokojena, říkala jsem si, že jsem nejspíš nebyla dostatečně vnitřně umrtvena pro milosti, jež mi Všemohoucný udělil, když mě dal tak dobrým pánům, kde jsem se bez hluku mohla

posvěcovat a úplně celá obětovat za obnovu slávy, již přátelé mého Ježíše mu odmítají vzdávat. Proсила jsem Ježíše o odpustění a slíbvala mu, že s jeho mocnou milostí budu věrnější.

Svou matku jsem našla v dokonalém zdraví a hned ve čtvrtek mě dala jiné rodině do vesnice Quet-en-Beaumont. V neděli si pro mě má nová paní přišla. Sláva velikému milosrdenství Boha lásky! Výměnou jsem nic neztratila. Tato rodina pozůstávala z otce, matky, dcery staré přibližně dvacet pět let a syna asi tři až čtyřadvacetiletého.

Když jsem své pány pozdravila a dala se jim k dispozici, odebrala jsem se do stáje, abych se seznámila se svým malým stádem: pozůstávalo ze tří krav (o pár dní později jsem byla poučena, že dvě, jak jsem říkala, krávy, byli vlastně býci) a že tři nebo čtyři koz.

Můj dojem, když jsem vstoupila ke svým novým pánům, byl zarmucující a odpudivý, neuměla jsem definovat tuto úzkost, strach a vnitřní nevolnost, již jsem nechť pocítovala, přestože jsem se nutila násilím ji přemoci.

Tito lidé nehleděli nikdy do tváře, jejich pohledy byly vždycky křivé, zdálo se mi, že si nikdy nemýjí ruce ani obličej, řeklo by se kominíci. Byla jsem lidsky znechucena jejich osobami a pohledy. Trpěla jsem proto velkými starostmi: můj duch byl jakoby ukřižován. Stále více jsem svoje srdce udržovala ve spojení se svým předobrym a milujícím Ježíšem a žádala si a objímala všechno, co vůči mně ráčil dovolit.

Večer, ve chvíli, když se mělo jít na lůžko – je třeba napřed říci, že zde byla jediná místnost se dvěma lůžky pro čtyři, kteří zde byli – dcera se začala svlékat a řekla mi: „Víte, budeme spát v jedné posteli.“ Odpověděla jsem jí: „Jak se Bohu líbí,“ a pokračovala jsem ve své modlitbě. Po chvíli můj pán řekl: „Och, malá, musíte si jít lehnout, já už jinak zhasínám lampu.“ Bylo to poprvé, co jsem slyšela hlas tohoto starce.

Hledím na postel jeho dcery, ležel tam s ní její bratr, táží se tedy, kam si mám lehnout. Stará matka pozvedla hlavu nad polštář a řekla mi: „Do té postele s mými dvěma dětmi. A pospěšte si, protože oleje v lampě ubývá.“ Pevně jsem odpověděla, že nikdy nebudu s těmito dvěma dětmi spát, že moje náboženství mi to zakazuje a že bych raději zemřela, než byla vůči svému Bohu neposlušná. Její manžel zakřičel: „Lehněte si, nebo vás jinak zabiji,“ a dal se do klení jako démon. Rozechvěla jsem se po celém těle a celým srdcem jsem se odporučila svému ukřižovanému, drahému a milovanému Ježíšovi a své sladké Mamince. Dopálený otec mi konečně opět řekl: „Jestliže do čtyř minut nebudete v posteli, přihodí se vám neštěstí.“

Můj pán už zhasínal lampu a zeptal se mě, jsem-li v posteli. Po mé záporné odpovědi vyskočil za hrozného klení z postele a řekl mi: „Kde jste?“ – „Tady jsem, u postele vašich dětí,“ řekla jsem mu. Najde mě, bije mě, pak mě chytí za čepec a táhne mě. Stuhly pod bradou však praskly, a tak mě chytil za vlasy a vlekl několikrát kolem místnosti, nechal mě na zemi a vrátil se na lůžko. Neumím zde vypovědět, co jsem pocítovala, vím jen, že několik minut poté, co jsem zde byla svým novým pánem zanechána, jsem děkovala milosrdnému Bohu, obdivovala jsem spravedlivou a svatou přísnost jeho spravedlnosti.

Hned jak ráno nastával den, pokoušela jsem se zvednout ze země, všechny mé údy byly rozbolavené, se svých víček jsem svým slinami kousek po kousku odstraňovala krev, podobně moje hlava byla přilepena ke dlažbě. Konečně se mi podařilo povstat, šla jsem belhavě, ale potichu, abych neprobudila své drahé pány, oni mě však uslyšeli, jak otvírám dveře a moje paní mi řekla: „Kam jdete, malá? Víte, že za chvíli musíte vyhnat dobytek na pastvu?“ Řekla jsem jí, že jdu k prameni a že, dá-li to Bůh, se velmi rychle vrátím.

Zdroj: Press, F. (1992). *Děvečky Boží.*

Brno: Mariánské nakladatelství.
uspořádala Mgr. Romana Bartečková PhD

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru - Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou o letních prázdninách omezeny; informace jsou včas zveřejněny.

Náboženství dětí

pondělí - čtvrtek odpoledne, místnost A

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže.

Ve školním roce 2019 - 2020 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZDS – úterý 15:45 (M. Provinská)
- 2. ročník ZŠ – úterý 16:45 (M. Provinská)
- 3. ročník ZŠ a příprava k prvnímu sv. přijímání – čtvrtek 15:30 (P. Vít Uher)
- 4. - 8. ročník ZŠ – středa 17:00 (Jakub Kroneisl)
- 9. ročník ZŠ + středoškoláci – neděle 18:30 příprava na biřmování (P. Vít Uher)

Další informace:

www.farnost-zizkov@efara.cz
MiladaProvinska@seznam.cz
kroneisljakub@seznam.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19:00 - 20:30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny se čte a společně objasňuje část bible určená na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

neděle 19:00 - 20:15

Každoročně po velikonočních začíná P. Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří se chtějí seznámit se základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Příprava na biřmování

neděle 18:30 - 20:00 (do prosince 2019)

Přijmout svátost biřmování znamená "mít povinnost bránit a šířit víru slovem i životem" (II. Vat. koncil). Proto, aby člověk mohl dobře obhajovat i žít svoji víru, potřebuje ji dobře znát a vědět, jak ve svém životě uskutečňovat povolání svěřené nám od Ježíše Krista. K tomu slouží příprava, která se odehrává ve Farním centru pod vedením P. Víta Uhra. Zároveň je možné klást dotazy, na které mnohdy není čas anebo ani příležitost.

Malá liturgika

pondělí 18:45 - 19:45 (říjen - duben)

Hovory o liturgice se týkají aktuálního liturgického dění i všeobecných otázek (skladba liturgického roku, podrobnější rozbor jeho částí, liturgický prostor) i dalších souvisejících okolností.

Modlitba růžence

neděle, středa

Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech ze života Ježíše Krista i Panny Marie ve vztahu k naší současnosti.

Růženec se společně modlíme v kostele sv. Anny v neděli od 7:25, ve středu od 17:20 v kostele sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

kostel sv. Prokopa:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. do 20:00

Neustále si potřebujeme vyprošovat pro svůj osobní i společenský život včetně života farnosti Boží pomoc, milost a sílu – nejlépe před jižším přítomným v Nejsvětější svátosti.

Polední ateliér

říjen - květen pátek 9:00 - 12:00

Jde o setkání převážně žen, při němž se zdobí svíčky, vyrábějí drobné užitečné předměty včetně drátkování, háčkování, malování, šití a přípravy drobných dárkových předmětů k různým příležitostem.

Trénování paměti

pondělí 17:15

Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kteří pociťují slábnutí své paměti, a rádi by obnovili funkčnost svých paměťových buněk.

Úklid kostelů

druhá sobota v měsíci 8:00 - 11:00

Po mši sv. v kostele sv. Prokopa se přítomní rozdělí do skupin a podle stanoveného harmonogramu počne uklid všech tří kostelů naší farnosti. Díky ochotě farníků se daří každý měsíc naše kostely uklidit. Rádi uvítáme každého, kdo se této akce zúčastní.

Chrámový farní sbor

pondělí 18:30 - 20:00

Na zkoušky chrámového sboru jsou srdečně zváni všichni, kdo mají chuť si přijít zapívat a svým zpěvem podpořit a zkrášlit průběh liturgie. Noví zpěváci a zpěvačky i hudebníci jsou vítáni v každé době. Kromě zdravého „zapráhnutí“ hlasivek by mělo jít také o odpočinek a odregování se od různých úkolů, kterými jsou jinak vyplněné naše dny, v příjemném prostředí a srdečném společenství.

Chcete se nechat pokřtít? Uvažujete o tom, zda je křest nutný?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). Ve Farním centru probíhá příprava každou středu od 19:00, která vyústí v možnost přijetí svátosti křtu o Velikonocích.

Chcete nechat pokřtít své dítě?

Dítě do 6 let: Kontaktujte P. Víta Uhra a po osobním rozhovoru bude dohodnuta příprava na křest dítěte.

Dítě 7 - 14 let: U tohoto dítěte jsou již nutné základní znalosti o víře, které získá v přípravě na křest. Kontaktujte P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá ve školním roce dle stanoveného rozpisu, se kterým budete seznámeni.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít tak klid v duši?

Svátost smíření (sv. zpověď) lze v kostelích naší farnosti přijmout:

kostel sv. Prokopa: pondělí, středa, pátek 17:30 - 17:50

kostel sv. Rocha: středa 6:30 (kromě letních prázdnin), neděle 16:30 - 16:50

kostel sv. Anny: neděle 7:30 - 7:50

S knězem lze předem domluvit i jiný termín.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování, která biřmovancům dává dary Ducha svatého a celkovou posilu ve víře, se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům – po nezbytné přípravě – každoročně na podzim. Zájemci se mohou přihlásit u P. Víta Uhra.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým právním aktem, ale svátostí, skrze kterou Bůh vstupuje mezi dva lidi, aby je posvětil a pomáhal jin ve společném životě. Proto je nutná určitá příprava ke sňatku.

Tu domluvíte (*minimálně 3 měsíce předem*) s P. Vítem Uhrem.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě takové potřeby se kdykoliv obraťte na P. Víta Uhra, se kterým domluvíte udělení svátosti nemocných buď u Vás doma nebo na jiném místě (nemocnice, domov důchodců apod.).

Jednou za dva roky (v postní době) je možno přijmout tuto svátost při jejím společném udělení.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste dlouho nebo vůbec u sv. zpovědi a sv. přijímání?

Nebojte se kontaktovat kněze, lidí jako Vy je mnohem více. Příprava na přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují na křest. Kněz Vás bude rád informovat o termínech a dalších podrobnostech této přípravy.

Zemřel Vám někdo blízký a chcete se s ním rozloučit při církevním obřadu na hřbitově nebo v krematoriu? – Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí. Je však nutné dohodnout čas rozloučení dříve s knězem než s pohřební službou.

Tradici ani současnosti katolické církevní praxe však neodpovídá tzv. „společný rozptyl“, z toho důvodu není přítomnost kněze u této akce možná.

Chcete nechat sloužit mši svatou za svoje blízké (živé nebo zemřelé) nebo na jiný dobrý úmysl?

Toto je třeba domluvit předem v sakristii kostela, ve kterém by měla být tato mše sv. sloužena.

Pořad bohoslužeb

den	kostel	čas	poznámka
Neděle	sv. Anna	8:00	
	sv. Prokop	9:30	
	sv. Roch	11:00 17:00	
Pondělí	sv. Prokop	18:00	- v latinském jazyce, - 4x ročně v Tridentním ritu u sv. Rocha.
Úterý	sv. Roch	17:00	
Středa	sv. Roch	6:00	Mimo červenec a srpen. V adventě roráty.
	sv. Prokop	18:00	
Čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
Pátek	sv. Prokop	18:00	Každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Srdci Ježíšovu.
Sobota	sv. Prokop	8:00	Každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů.

Případné změny jsou včas oznámeny.

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00.

sv. Prokop: farní kostel – Sladkovského náměstí

sv. Roch: filiální kostel – Olšanské náměstí

sv. Anna: filiální kostel – ul. Tovačovského

Úřední hodiny v kanceláři

(Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15:00 - 17:00	výpomocný duchovní P. Ant. Ježek
Středa	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher
Čtvrtek	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher

Kontakty:

Farář: P. ThLic. Vít Uher ThD.

Mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

stav ke dni 31. 10. 2019	
výše dluhu (úvěr):	3 220 597,27 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sběrka na splácení úvěru (říjen 2019):	8 785 Kč
č. účtu farnosti: Sberbank: 4200172251 / 6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.